

Defensieve Binnenaanval

Ik zou deze column willen starten met een gedachte-experiment. Denk nu vooral niet dat één en ander mij in de werkelijkheid is overkomen, maar het had gekund. En zoals wij allen weten is het voorbereiden op dat wat niet komen gaat een integraal onderdeel van ons vak. Totdat het uiteindelijk toch gebeurt en je wenste dat je beter had opgelet bij de laatste themadagen. Welnu.

Stelt u zich voor dat u moet spreken op een groot internationaal congres over de defensieve binnenaanval. Na de pauze. U bent strak in het pak en herhaalt in gedachten continu de openingsgrap die u straks wilt gaan maken. In de pauze nog maar even snel naar het toilet gegaan. Nou ja, snel, het halve congres heeft zich bij de urinoirs opgesteld. Waarop u besluit dan toch maar in de pot te klateren die uw kennelijke voorganger in afschrikwekkende geurtapijten heeft achtergelaten. Maar als elke seconde telt . . .

U staat nog wat afwezig na te swaffelen, denkend aan de startzin van de openingsgrap, als u tot uw grote schrik ontdekt dat de knoop van uw broek in de toiletpot is gevallen. In een reflex strekt u uw arm met de prachtige lange witten manchetten uit richting het watercloset. Net op tijd realiseert u zich echter dat een offensieve binnenaanval misschien niet het juiste instrument is voor dit probleem. Even koest, even inhouden, even nadenken. Wat is het probleem en welke oplossingen kan ik bedenken? Weliswaar voelt u zich gepresseerd, maar er hangen geen levens vanaf. Overhaaste beslissingen leiden dan alleen maar tot ongelukken, nietwaar?

Nadere bestudering van de pot leidt tot de conclusie dat er nog andere zaken niet helemaal pluis zijn. Uw voorganger heeft meer achtergelaten dan louter een onwelriekend gordijn, er worden tevens diverse remsporen vastgesteld in het brongebied. In die zin valt de offensieve binnenaanval ook in tweede instantie af. Doortrekken is net zo min een optie. Daarmee verdwijnt uw knoop in peilloze diepten richting Nemo. Wat dan gedaan? Op de achtergrond hoort u opeens het zoetgevooisde stemgeluid van collega Henk. U roept Henk erbij en legt in enkele zinnen de situatie uit, waarbij Henk beurtelings naar u kijkt en het knoopje in de toiletpot. Met op zijn gezicht een grimlachje die het midden houdt tussen diepe walging en ongeloof. "Effe geen gezeik, Henk", spreekt u hem vermanend toe, "bewaak de ingang van het hokje en laat niemand er in". "Uitbreiding voorkomen", roept u nog, "ik doe zelf de buitenverkenning" en u verdwijnt richting gang, met één hand uw broek ophoudend. Had uw vrouw toch gelijk, dat u een riem om moest doen.

Eenmaal op de gang opent u ad random een aantal deuren, op zoek naar een hulpmiddel. Iets waarmee u het knoopje op een veilige manier weer boven water kunt krijgen. Na zes deuren lijkt dit een hopeloze zaak te worden. Over naar plan plus, over naar Heidi; de charmante gastvrouw van het congres. Ook op Heidi's gezicht tekent zich een grimlachje af tussen diepe walging en ongeloof, maar dat kan deze keer niet van de geur komen. Lichtelijk verward door haar gezichtsuitdrukking luistert u maar half naar het antwoord. En voor u het weet staat daar opeens Conchita, de grote Mexicaanse schoonmaakster, en is Heidi spoorlags verdwenen.

Conchita blijkt helaas niet zo goed Engels te spreken en ook de gebarentaal slaat al broekophoudend niet echt aan. Wanneer u echter het geluid van een doortrekkende WC imiteert, lichten de ogen van Conchita op. "Aha", roept ze, en ze troont u mee naar deur zeven. Daar blijkt een arsenaal aan gereedschap achter te liggen. "Escobilla de bano", roept ze trots, en duwt u een WC borstel in de handen. "Het is niet alles, maar het is iets", denkt u, en u haast zich terug naar Henk en het hokje. Die staat breed gebarend iedereen achter de afzetting te houden, hetwelk tot grote onvrede leidt in de rij wachtenden. Het is net als bij brand.

Hoewel het echt een prachtige escobilla de bano is, lukt het niet om het knoopje boven water te krijgen. Wel slaagt u erin om de remsporen gelijkmatiger over de pot te verspreiden, maar dat was niet zozeer de bedoeling. "Zeg", zegt Henk, "als we nu het knoopje fixeren met de borstel en dan

doortrekken, dan is het water schoon en kunnen we wellicht wel een binnenaanval uitvoeren. Dit nu blijkt een brekend plan te zijn en het lukt ook nog. U blijkt op tijd klaar te zijn voor uw lezing, strak in het pak met nog steeds spierwitte manchetten. Als het ontvangstaplaus is gaan liggen, kijkt u nog even in de rondte en begint: “Ik zou deze lezing willen starten met een gedachte-experiment”.